

List předsedy České biskupské konference kněžím

Drazí bratři,

je to nezvyklé, aby vás oslovoval předseda ČBK, ale jsem vděčný vašim biskupům, že mi to dovolili. V mém městě je Teologický konvikt a vidím, že nikdy v něm nebylo tak málo studentů jako nyní. Ta skutečnost křičí tak hlasitě, že nemohu mlčet. To mě vede k tomu, že zvuk zamyšlení i každého z vás. Všichni víme, že kněžské povolání je nezasloužený dar, že katolická církev nemůže žít dlouhodobě bez služebného kněžství. Proto je nutné o milost kněžství prosit. To však nestačí.

Chceme-li, aby naše prosby byly vyslyšeny, musí být nejen v souladu s Boží vůlí, ale je třeba k nim přidat osobní oběť jako pečeť pravdivosti. Svatý Jan Chrysologus říká: „Kvůli čemu modlitba klepe, to půst vyprošuje a milosrdenství dostává.“¹ Sám Pán Ježíš nás pak ujišťuje: „Dostanete všechno, zač budete prosit s vírou.“²

Nechceme-li, aby si Hospodin musel napřed zplodit syny z kamení, je třeba vést rodiny k tomu, aby měly děti, které dobře vychovají, aby Pán měl koho povolal.

Povolání musí být pro volání **vnímaví**, aby dokázali volání slyšet, a **ochotní**, aby ho dokázali přijmout. Vnímavost k Božímu volání roste s **budováním osobního vztahu**, skutečného přátelství s Bohem. Ochota k službě předpokládá **schopnost vyjít ze sebe**, „vidět“ Boha a bližního ne jako služebníky svého štěstí, ale jako ty, pro něž stojí za to žít a dokonce se i obětovat. **Přátelství se musí budovat a k službě lásky je třeba dozrát**. Obojí potřebuje pomoc vychovatele a duchovního vůdce, který vzbudí zájem svým příkladem. Toť úkolem každého kněze.

Boží přátelství, ušlechtilý vztah k Bohu, **se neobejde bez objevení zaujetí, touhy po hlubším poznání a zamilování, které projde školou důvěry a dobrodružství**. Jen tak se dá počítat s tím, že člověk začne **vyhledávat příležitosti být s přítelem dokonce i za cenu zřeknutí se jiných zájmů** či přinášení obětí. Přítel, jehož se snaží více poznávat, či napodobovat, sjednocovat se s ním, mu pomůže osvobodit se od sebe či dokonce zapomínat na sebe. Boží přítel hledá Boha, i když se schovává či převléká, když na sebe bere podobu člověka někdy nepříjemného³, nebo křížů a bolestí, kterým by se jinak rád vyhnul. Byť jde o vysoké ideály, jde o každodenní praktický život, náročné cvičení, které potřebuje pomoc zkušeného trenéra.

Zalíbení může dozrát k darování sebe, zasvěcení se Snoubenci své duše, k touze po takovém sjednocení s Kristem, aby z milosti mohl jednat in persona Christi jako kněz. K naplněnému kněžství však nestačí nadšení a zamilování. To musí přerůst v hluboké přátelství, nemá-li skončit v krizi. Aby kandidát překonal strach z možného zklamání, musí vidět příklady konkrétních kněží, kteří jsou i přes lidské slabosti skutečnými Kristovými přáteli, kteří vyrostli v přitažlivé osobnosti, ač nejsou žádnými supermanky, kteří si prošli zkouškami, ale nezatrpkli, kteří se všeho vzdali, a přesto jsou spokojeni a vnitřně šťastní, protože mají Krista za přítele.

Říká se, že **Bůh i dnes volá mnohé, ale oni o tom nevědí**. Co můžeme pro ně udělat kromě modlitby a dobrého příkladu? Je dobře, když chlapce a mladé muže vedeme ke službě u oltáře. To je však málo. **Musíme jim pomoci k navázání a rozvinutí přátelství s Kristem, probudit**

¹ Liturgie hodin, 3. postní úterý

² Mt 21, 22

³ Srov. Mt 25, 40

v nich touhu vtahovat do Kristova přátelství další lidi. Je dobře, když jim svěříme vedení mladších chlapců, ale v roli vedoucího či animátora je musíme dobře doprovázet. Musíme jim **dát důvěru, dopřát tvůrčí svobodu spojenou se zodpovědností, ale taky nabízet inspiraci a sloužit nastavováním duchovního zrcadla.** Bojování s vlastními chybami a poznání, že svěřeným musí dávat dobrý příklad, že musí být pravdivý, a co druhým radí, dělat taky sám, ho přivede k sebevýchově, při níž bude potřebovat usměrnění a především povzbuzení. **Mladík, který poctivě hledá jak vést k Bohu mladší, sám roste ve vztahu k Bohu, kterému naslouchá.** Nejednou projde zklamáním, ale když vytrvá, objeví radost ze služby duším. Když povede svěřené k tomu, aby do společenství Kristových přátel přiváděli další, a bude jim svěřovat drobné apoštolské úkoly, nemusí se bát o své nástupce. On si ho přeci vychová. Zkušenost „duchovního vůdce a vychovatele“ mladších ho může udělat vnímavým pro volání ke kněžství. Jeden z kněžských úkolů už bude přeci trochu znát.

Někteří kandidáti musí ze semináře odcházet proto, že nejsou lidsky zralí, že jim chyběla dřívější výchova. I tady může každý kněz pomoci, i když nedostatek zdravé výchovy v rodině plně nenahradí. K duchovnímu vedení můžeme přidat i lidskou výchovu, či lépe pomoc k sebevýchově, aby mladí kandidáti dorůstali v muže schopné kázně i oběti, kteří nežijí pro sebe, ale pro druhé, v lodi s vnitřní kázní a se zkušeností zdravého společenství. Jako předpokladem šťastného kněžství je křesťanská zralost, tak předpokladem křesťanské zralosti je zralost lidská.

Dovolte, abych se ještě zastavil u jedné z překážek pro přijetí povolání od Boha. Žijeme v době, kdy pornografie i v tak zvané lehké formě ničí mnohá manželství i některá kněžská povolání. Domnívám se, že je to i jeden z důvodů nedostatku kněžských povolání, protože v situaci stále vtíravější nabídky těmto návykům propadá mnoho mladých lidí a ideál čistoty pak nemá šanci. Rád bych vyzval všechny kněze, pokud mají v této oblasti jakýkoliv problém, aby v sobě začali bojovat tvrdý boj za čistotu jednak proto, abychom o ní mohli pravdivě mluvit, jednak proto, abychom své úsilí nabízeli Bohu a spojovali ho s prosbou o Boží pomoc těm, kteří bez Boží pomoci vítězit nedokáží, zvláště za mládež. V neposlední řadě pak proto, aby rostlo naše přátelství s Bohem a naděje na vlastní spásu. Nebojme se být radikální. Pokud je pro někoho problémem televize či počítač v pokoji, přestěhujme je do kanceláře. Pokud je problémem večerní samota, choďme se modlit večerní chvály či růženec před svatostánek. Bez radikality a vnějších změn se pouta zlovyků lámat nedají.

Drazí bratři v kněžské službě,

pamatujme na to, že **výchova našich nástupců je jedním z našich hlavních úkolů.** Nemáme právo propadat beznaději, která je ochotná církev v naší vlasti pohřbít, ani hledat cestičky, jak se to bude dělat po nás bez kněží. To by bylo našim špatným vysvědčením a svědectvím, že sami dost nemilujeme Krista, že mu dost nevěříme, že ho nepovažujeme za jediného snoubence své duše, jemuž jsme se s radostí zasvětili, a že on už není pramenem našeho štěstí. Oživme v sobě dar povolání a s novým zápalem budujme osobní přátelství s Kristem. Vedme k němu jiné, zvláště ty, které by Pán mohl povolání do kněžské služby. Svěřujme jim péči o mladší a dejme jim poznat více dobrých kněží. Navoďme atmosféru, v níž by jim kněží mohli vyprávět o svém povolání. Nic nevnucujme, ale při zachování naprosté svobody nemějme strach probouzet touhu.

S vděčností za vaši spolupráci na vinici Páně srdečně zdraví a žehná

+ Jan Graubner
předseda České biskupské konference